

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: **L. S.**, narozen X,
bytem X,
zastoupen JUDr. Pavlem Kiršnerem, advokátem,
sídlem Rumunská 1720/12, 120 00 Praha 2,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupen Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem,
sídlem Masarykovo náměstí 193/20, 405 02 Děčín,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2020, č. j. KUUK/099426/2020/DS/Bou,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2020, č. j. KUUK/099426/2020/DS/Bou, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Roudnice nad Labem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(dále jen „městský úřad“) ze dne 9. 9. 2019, sp. zn. 467/24580/2019/OD/MR, č. j. MURCE/35073/2019. Tímto rozhodnutím městský úřad uznal žalobce vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1 a písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterých se žalobce dopustil tím, že dne 27. 5. 2019 v 11:45 hodin na dálnici D8 ve směru jízdy Ústí nad Labem cca na 29. km dálnice řídil vozidlo Audi, registrační značky X, přičemž po zastavení a provedení kontroly hlídkou Policie České republiky vyšlo najevo, že měl od 7. 6. 2017 do 7. 6. 2018 blokaci řidičského oprávnění a nepožádal o jeho navrácení a že jím řízené vozidlo nemělo platnou technickou prohlídku, která skončila dne 3. 5. 2019. Za tyto přestupky městský úřad žalobci podle § 125c odst. 5 písm. a) a odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu uložil pokutu 25 000 Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu dvanácti měsíců a dále mu podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) uložil povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobce se v žalobě současně domáhal toho, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí městského úřadu.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že se nejednalo o přestupek pro absenci materiálního znaku přestupku. Podle žalobce žalovaný porušil zákon tím, že rozhodnutí nebylo řádně odůvodněno tak, aby z něj bylo patrné, jak dospěl k závěrům, které jsou uvedeny ve výroku. Žalobce konstatoval, že mu nebylo umožněno osobně se k věci vyjádřit a městský úřad mu neumožnil řádné uplatnění jeho práv.
3. K přestupku řízení bez řidičského oprávnění žalobce sdělil, že nebyly splněny podmínky pro vyslovení viny a uložení správního trestu. Blokace jeho řidičského oprávnění skončila dne 7. 6. 2018, přičemž posuzované jednání nastalo téměř o rok později a v mezidobí žalobce absolvoval přezkoušení z odborné způsobilosti i dopravně psychologické vyšetření, obojí před 27. 5. 2019, posléze mu bylo řidičské oprávnění vráceno. Podle žalobce nemohl správní orgán vydávající řidičský průkaz užít správní uvážení, neboť po splnění podmínek jej vydat musel. Žalobce nesouhlasil se shodným posuzováním řidiče, který má aktivní zákaz řízení, s řidičem, u něhož zákaz řízení skončil, pouze mu nebylo formálně navráceno řidičské oprávnění. Žalobce se domníval, že smyslem právní úpravy bylo prověření problematických řidičů, nikoli trestání řidičů, kteří již prověření absolvovali. Dále namítal, že ke dni silniční kontroly byl zcela způsobilý řídit motorové vozidlo, pouze mu chybělo řidičské oprávnění, k jehož vydání došlo později. Žalovaný tak podle žalobce nesprávně hodnotil naplnění materiálního znaku přestupku. Žalobce dodal, že rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 104/2008 není možné aplikovat na jeho případ.
4. Závěr žalovaného, že technickou způsobilost vozidla lze prokázat pouze zápisem ve velkém technickém průkazu a samolepkou na zadní registrační značce vozidla, označil žalobce za přísně formalistický. Podle žalobce by správní orgány raději pouštěly na české silnice automobily v tristním stavu, které před necelými dvěma lety s odřenými ušima prošly technickou kontrolou, než automobily bez jakékoli závady, kterým bohužel technická prohlídka vypršela před dvěma týdny. Uvedl, že vypršení platnosti technické prohlídky vozidla automaticky neznamená, že vozidlo není způsobilé k provozu na pozemních komunikacích, ale výlučně, že vypršela platnost technické prohlídky. Žalobce zdůraznil, že vozidlo dne 11. 6. 2019 prošlo technickou kontrolou bez zjištění závady,

tudíž je v podstatě vyloučeno, že by dne 27. 5. 2019 mělo závady, jelikož závady se plynutím času zhoršují. Žalobce podotkl, že okamžikem vypršení platnosti nemůže dojít k tak prudkému zhoršení technického stavu vozidla, že by bylo nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích. Vzhledem k tomu, že automobil poté prošel technickou prohlídkou bez závad, neshledal žalobce ve svém jednání společenskou škodlivost.

5. Podle žalobce městský úřad neuvedl, v čem spatřoval materiální znak přestupku, tuto vadu nezhojil ani žalovaný, který pouze konstatoval, že byl naplněn materiální znak přestupku. Žalobce poznamenal, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 104/2008 nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Podle žalobce byly v řízení zjištěny skutečnosti, které nasvědčují tomu, že jeho jednání nebylo společensky škodlivé. Pokud byl žalovaný přesvědčen o opaku, měl podle žalobce řádně zdůvodnit, v čem spatřuje společenskou škodlivost, což ale neučinil. Žalobce připomněl, že ačkoli žalovaný argumentoval tím, že mu byl uložen trest na samé dolní hranici, pro žalobce to znamenalo znemožnění výkonu podnikatelské činnosti. Pokud zákon neumožňoval upustit od správního trestání, měl žalovaný podle žalobce řádně posoudit, zda se skutečně jednalo o přestupek a zda stanovený trest odpovídal společenské škodlivosti jednání.
6. Žalobce dále uvedl, že městský úřad nevyhověl žádosti o odročení jednání z důvodů kolize s jiným dříve nařízeným jednáním jeho právního zástupce, a to s odkazem na rozhodnutí soudu, že zastupování klienta v rámci advokátní praxe není bez dalšího důvodem, který by byl správní orgán povinen automaticky uznat jako náležitou omluvu. Žalobce měl za to, že z daného tvrzení nevyplývá, že by danou omluvu měl automaticky neuznat. Pokud městský úřad považoval omluvu za nedostatečnou, měl podle žalobce svůj postoj odůvodnit. Žalobce dodal, že ve sdělení ze dne 22. 8. 2019 odůvodnění zcela absentovalo. Žalobce podotkl, že během jednání před městským úřadem jeho právní zástupce navrhl jeho výslech, avšak žalovaný (*patrně myšlen městský úřad, pozn. soudu*) tomuto návrhu nevyhověl a svůj postup ani neodůvodnil, čímž žalobci odňal možnost se k věci osobně vyjádřit. Žalobce se domníval, že nic nebránilo tomuto požadavku vyhovět, a připomněl povinnost správních orgánů vycházet účastníkům řízení vstříc, stanovenou v § 4 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu o posuzování materiálního znaku. K přestupku řízení bez řidičského oprávnění žalovaný uvedl, že otázku, zda žalobce splnil všechny zákonné podmínky pro vrácení řidičského oprávnění, posuzuje v řízení o žádosti o vrácení řidičského oprávnění příslušný správní orgán. Podle žalovaného není podstatné, že žalobce tvrdil, že v době spáchání přestupku měl splněny zákonné podmínky pro vrácení řidičského oprávnění. Do doby nabytí právní moci rozhodnutí o vrácení řidičského oprávnění je totiž žadatel osobou, která není držitelem řidičského oprávnění. Žalovaný dále konstatoval, že správní orgány jsou při posuzování jednání osob podezřelých z přestupku vázány právními předpisy, nikoli teoriemi obviněných o úmyslech zákonodárců. Žalovaný zdůraznil, že se žalobce mýlil, když tvrdil, že byl způsobilý k řízení motorových vozidel, pouze mu chyběl řidičský průkaz. Dále odkázal na § 123c zákona o silničním provozu s tím, že žalobce nepozbyl pouze řidičský průkaz, ale i řidičské oprávnění. Materiální znak přestupku řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění považoval žalovaný za zcela zjevně prokázaný a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 189/2017.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

8. Podle žalovaného žalobce nepochopil podstatu povinnosti řidiče stanovené v § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, ani celého mechanismu osvědčování technické způsobilosti vozidel. Názor žalobce, že správní orgány chtějí pouštět na české silnice automobily v tristním stavu, označil žalovaný za absurdní. Uvedl, že vozidlo, jež nemohlo svou technickou způsobilost prokázat onou „samolepkou“, jak uvedl žalobce, bylo technicky nezpůsobilé, a odkázal na zásadu „*neznalost zákona neomlouvá*“. Žalovaný citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 106/2017 a dodal, že technická způsobilost vozidla se prokazuje zákonem stanoveným způsobem, a to již při policejní kontrole, nikoli dodatečně. Podle žalovaného proto byla naplněna materiální stránka přestupku, neboť zájem společnosti na bezpečnosti silničního provozu byl porušením příslušných ustanovení jednoznačně ohrožen.
9. K námitce nedostatku odůvodnění žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu k materiálnímu znaku přestupku, kterou považoval za přílehlavou. Podotkl, že k prokázání škodlivosti žalobcem spáchaných přestupků zákon nevyžaduje další škodlivé následky jednání přestupce. Škodlivost žalobcova jednání podle žalovaného spočívá v porušení či ohrožení zájmu společnosti, vyjádřeného v příslušných ustanoveních zákona o silničním provozu. Žalovaný uznal, že městský úřad neuvedl, v čem spatřoval materiální znak přestupku, nicméně s materiální stránkou žalobcova jednání se vypořádal v souladu s usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, sp. zn. 10 As 156/2018. Uzavřel, že materiální stránka žalobcova jednání byla u obou přestupků řádně posouzena a v napadeném rozhodnutí i dostatečně odůvodněna.
10. Pokud jde o zamítnutí žádosti o odročení jednání z důvodu kolidujícího jednání právního zástupce žalobce, žalovaný konstatoval, že městský úřad použil názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku sp. zn. 8 As 107/2013, který žalovaný podrobně citoval s tím, že správní orgány jsou oprávněny posoudit důvodnost omluvy z jednání a nemají povinnost vyzývat k doplnění důvodů omluvy. Žalovaný poznamenal, že sdělení o odročení jednání bylo právnímu zástupci žalobce doručeno v dostatečném předstihu před konáním ústního jednání a rovněž bylo doručeno žalobci. Ohledně nevyhovění návrhu na výslech obviněného žalovaný konstatoval, že žalobce měl možnost se k věci vyjádřit, avšak svého práva nevyužil. Již městský úřad na straně 3 svého rozhodnutí komentoval, že se žalobce z jednání omluvil, přičemž omluva nebyla omluvou náležitou. Žalovaný neshledal v postupu městského úřadu žádné pochybení, neboť žalobce dostal možnost se k věci vyjádřit, avšak k ústnímu jednání se bez náležité omluvy nedostavil, ani neuvedl takové okolnosti, které by vedly k nařízení dalšího ústního jednání. Dodal, že ani žalobcovo odvolání neobsahovalo žádné návrhy na doplnění dokazování. Žalovaný uzavřel, že napadené rozhodnutí, ani jemu předcházející řízení nejsou stížena žádnou vadou, která by mohla zakládat nezákonnost postupu správních orgánů. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

11. V replice ze dne 27. 11. 2020 žalobce nesouhlasil s argumentací žalovaného odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 189/2017 a zdůraznil, že pokud jednání neporušuje a neohrožuje určitý zájem společnosti, nenaplní materiální znak přestupku. S odkazem na usnesení Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 As 156/2018 a rozsudek téhož soudu sp. zn. 5 As 104/2008 žalobce zopakoval, že v jeho případě nastaly judikaturou předvídané významné okolnosti, a proto jeho jednání nemůže být označeno za přestupek. Dále žalobce nesouhlasil s žalovaným, že se dostatečně vypořádal s tím, v čem spatřoval

materiální znak přestupku; odkazy na judikáty označil za nepřiléhavé. Podle žalobce nemohlo ani v jednom případě dojít k naplnění materiálního znaku přestupku a nemohlo dojít k naplnění skutkové podstaty přestupku, jelikož jednání neporušilo, ani neohrozilo zájem společnosti. Podle žalobce je napadené rozhodnutí nezákonné a vyjádření žalovaného nedostatečné.

Ústní jednání soudu

12. K jednání soudu konanému dne 9. 8. 2022 se žalobce ani jeho právní zástupce navzdory řádnému a včasnému předvolání, které bylo právnímu zástupci žalobce doručeno do datové schránky dne 27. 6. 2022 a platilo i pro žalobce, bez jakékoli omluvy nedostavili, ani nepožádali o odročení jednání, ačkoli byli v předvolání náležitě poučeni o tom, že soud za takové situace může věc projednat a rozhodnout bez jejich účasti. Soud proto v souladu s § 49 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) věc projednal a rozhodl v nepřítomnosti žalobce a jeho právního zástupce.
13. Právní zástupce žalovaného při tomto soudním jednání plně odkázal na písemné vyjádření k žalobě a dodal, že žalovaný v řízení postupoval v souladu se zákonem a nebyly porušeny žádné právní předpisy ani žalobcova práva. Trval na nedůvodnosti podané žaloby.

Posouzení věci soudem

14. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
15. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po uskutečněním ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Nejprve se soud zabýval otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že rozhodnutí nebylo řádně odůvodněno tak, aby z něj bylo patrné, jak žalovaný dospěl k závěrům, které jsou uvedeny ve výroku, a že žalovaný řádně nezodůvodnil, v čem spatřuje materiální znak přestupku, resp. společenskou škodlivost. Soud podrobně prostudoval napadené rozhodnutí a namítanou nepřezkoumatelnost neshledal.
17. Předně soud uvádí, že námitka upozorňující na nedostatečné odůvodnění s tím, že z něj údajně není patrné, jak žalovaný dospěl k závěrům, které jsou uvedeny ve výroku, nemá kvalitu žalobního bodu. Soud připomíná, že každý žalobce je povinen vylicit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS). Obdobně např. v rozsudku ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005-44, Nejvyšší správní soud konstatoval, že za žalobní body nelze považovat ani prostý výčet paragrafů správního řádu, které údajně žalovaný porušil, ani jejich parafrázi bez jakékoli specifikace. Předmětnou obecnou námitku žalobce tudíž nelze vypořádat jinak než obecným způsobem.

18. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že *„[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti přdestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, však zároveň nelze po odvolacím orgánu požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil. Těmto požadavkům žalovaný v projednávané věci dostál, neboť z jeho rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházel, jak o nich uvažil a proč neakceptoval jednotlivé odvolací námitky. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala.
19. Pokud jde o materiální znak přestupku, resp. společenskou škodlivost žalobcova jednání, soud shledal, že žalovaný se touto otázkou zabýval na stranách 4 až 6 napadeného rozhodnutí, a to zcela dostatečně. Žalovaný konstatoval, že pro naplnění materiální stránky přestupku musí být splněny dvě podmínky – musí jít o skutek mající znaky uvedené v zákoně (zde zákon o silničním provozu) a musí se jednat o zaviněné jednání, které porušuje či ohrožuje zájem společnosti. Žalovaný upozornil na definici přestupku a zdůraznil, že ze statistik Policie České republiky i z mediálních zpráv vyplývá, že denně dochází na pozemních komunikacích k dopravním nehodám, jichž se řidiči mnohdy dopouštějí z neznalosti pravidel. Poukázal také na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 189/2017-40, ze dne 27. 1. 2016, č. j. 4 As 268/2015-27, ze dne 8. 1. 2013, č. j. 3 As 42/2012-35, a ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, a podotkl, že jednání, jehož formální znaky jsou zákonem označeny za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Dodal, že k dopravním nehodám dochází rovněž z důvodu špatného technického stavu vozidla, přičemž po Policii České republiky nelze požadovat, aby na místě prověřovala, zda stav vozidla fyzicky splňuje podmínku technické způsobilosti a zda je pro další jízdu bezpečné. Žalovaný měl za to, že již samotným naplněním formálních znaků přestupků, jichž se žalobce dopustil, byl naplněn i materiální znak přestupků. Žalovaný citoval žalobcem porušená ustanovení zákona o silničním provozu a připomněl, že není vyžadováno naplnění dalších škodlivých znaků (např. technický stav vozidla

ohrožující ostatní účastníky provozu) a zákon nestanoví, že by skutkovou podstatu nenaplnil řidič, který absolvoval dílčí kroky nutné k znovuzískání řidičského oprávnění. Žalovaný dále upozornil na odbornou literaturu, která ve shodě se závěry Nejvyššího správního soudu v jeho rozsudku ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 189/2017-40, popsala, že řízení motorového vozidla v době, kdy řidič již úspěšně vykonal všechny zkoušky potřebné k prokázání odborné způsobilosti a splnil všechny další podmínky požadované zákonem, avšak ještě mu nebyl fyzicky vydán řidičský průkaz, bude v praxi posuzováno jako přestupek podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu. Toto odůvodnění materiální stránky přestupků, resp. společenské škodlivosti žalobcova jednání, shledal soud zcela dostačujícím, a proto uzavírá, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí. Výhrady žalobce podle názoru soudu představují nesouhlas s věcnými závěry žalovaného, jimiž se soud bude zabývat níže.

20. Dále se soud zaměřil na námitku, že městský úřad nevyhověl žádosti právního zástupce žalobce o odročení jednání z důvodu kolize s jiným dříve nařízeným jednáním. Ze správního spisu k tomu soud zjistil, že městský úřad přípisem ze dne 18. 7. 2019 nařídil jednání na 3. 9. 2019 v 10:00 hodin; tento přípis byl právnímu zástupci žalobce doručen dne 18. 7. 2019. Podáním ze dne 20. 8. 2019, doručeným do datové schránky městského úřadu též den v 18:05 hodin, požádal právní zástupce žalobce o odročení jednání z důvodu kolize s jednáním u Obvodního soudu pro Prahu 9 nařízeným rovněž na 3. 9. 2019, a to od 11:00 hodin; k tomuto podání právní zástupce žalobce přiložil příslušné soudní předvolání datované dnem 18. 6. 2019. Sdělením ze dne 22. 8. 2019, doručeným právnímu zástupci žalobce téhož dne a žalobci dne 2. 9. 2019, městský úřad oznámil, že žádosti o odročení jednání nevyhovuje a na termínu ústního jednání dne 3. 9. 2019 trvá; vysvětlil, že kolizi s jiným jednáním neshledal důvodem pro nekonání jednání a s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, č. j. 8 As 107/2013-46, uvedl, že advokát může řešit kolidující jednání substitucí. To ostatně právní zástupce žalobce učinil; ústní jednání se dne 3. 9. 2019 konalo a na základě substituční plné moci se jej zúčastnil Mgr. Michal Vambora, advokát.
21. Soud především konstatuje, že žalobcův právní zástupce nakonec účast u předmětného jednání zajistil prostřednictvím substitute, žalobcova práva byla tudíž při ústním jednání dne 3. 9. 2019 řádně hájena profesionálním zástupcem (advokátem). Soud proto shledal, že v důsledku žalobcem rozporovaného postupu městského úřadu k žádnému zkrácení žalobcových práv nedošlo. Sám žalobce ostatně nijak nespecifikoval, jak popsaný postup městského úřadu zasáhl do jeho práv. Žalobcovo tvrzení, že ve sdělení městského úřadu ze dne 22. 8. 2019 zcela absentovalo odůvodnění jeho postupu, považuje soud za nepravdivé, neboť městský úřad jednoznačně uvedl, že kolize jednání není důvodem pro odročení, neboť může být řešena substitucí. Toto zdůvodnění pokládá soud za dostatečné a vzhledem k tomu, že se jím právní zástupce žalobce řídil, bylo nepochybně i srozumitelné, což činí příslušnou námitku zcela nedůvodnou.
22. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku ze dne 30. 4. 2014, č. j. 8 As 107/2013-46, „[s]právní orgán je povinen respektovat základní právo obviněného na účast při jednání, ale není povinen přizpůsobit režim řízení a jeho průběh jakýmkoliv požadavkům a představám obviněného z přestupku, protože by mohl být ohrožen účel řízení (projednání přestupku ve lhůtě podle § 20 zákona o přestupcích). Správní orgány jsou v rámci své diskreční pravomoci oprávněny posoudit i důvodnost omluvy z jednání (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 2 As 16/2008-41, ze dne 27. 6. 2013, č. j. 1 As 40/2013-34, nebo ze dne 23. 12. 2013, č. j. 8 As 54/2013-29) a nemají povinnost vyzývat obviněného k

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

doplnění důvodů omluvy (viz rozsudek téhož soudu ze dne 23. 10. 2013, č. j. 9 As 6/2013-26). Důvodnost uplatněné omluvy je třeba posoudit s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti. ... Zastupování klienta v rámci advokátní praxe není bez dalšího důvodem, který by správní orgán byl povinen automaticky uznat jako náležitou omluvu. Advokát může řešit kolidující jednání zpravidla substitucí. Obdobný názor zastává také Ústavní soud, podle kterého časová kolize zástupce mezi zastupováním u různých jednání (procesních úkonů) zpravidla není dostatečně závažným důvodem pro to, aby kterékoli již nařízené jednání (procesní úkon) bylo odročováno, neboť je na samotném zástupci, aby – bez újmy na procesním postavení a zájmech zastupovaného – nastalou kolizi podle své vůle a výběru řešil substitucí (... [srov.] náleze ze dne 12. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 68/97, obdobně např. usnesení ze dne 19. 11. 2002, sp. zn. II. ÚS 100/02, nebo ze dne 5. 1. 2012, sp. zn. III. ÚS 3736/11).“

23. S tímto právním názorem se zdejší soud plně ztotožňuje a zároveň připomíná, že podle § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že „[k] ústnímu jednání správní orgán předvolá účastníky řízení. Ústní jednání lze konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu.“
24. Výkladem pojmu náležitá omluva se ve své judikatuře zabýval Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23, vyslovil, že k tomu, „... aby mohla být omluva obviněného z přestupku z nařízeného ústního jednání považována za náležitou, musí být splněny tři podmínky: 1) Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve. 2) V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje. Tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí. 3) Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat.“ Tento právní názor se sice vztahuje k institutu omluvy z jednání, nicméně podle názoru zdejšího soudu jej lze aplikovat i na žádost o odročení jednání, neboť i tato žádost je svého druhu omluvou z jednání.
25. Vycházejí z citované judikatury soud připomíná, že ačkoli bylo předvolání k ústnímu jednání právnímu zástupci žalobce doručeno dne 18. 7. 2019 a již tehdy musel vědět o kolidujícím jednání nařízeném dne 18. 6. 2019, svou žádost o odročení jednání zaslal městskému úřadu až o více než měsíc později (dne 20. 8. 2019). Z uvedeného je zjevné, že právní zástupce žalobce nepožádal o odročení jednání bezodkladně, neboť tak neučinil dne 18. 7. 2019 nebo bezprostředně poté, ani nesdělil žádný důvod, který mu až do 20. 8. 2019 bránil v podání této žádosti. Pokud by se jednalo o omluvu z jednání, není podle názoru soudu pochyb o tom, že by tato omluva nebyla náležitá (z hlediska včasnosti). Vzhledem k podobnému charakteru omluvy a žádosti o odročení jednání soud předmětnou žádost vyhodnotil jako opožděnou, tedy nikoli náležitou. V této skutečnosti spatřuje soud další důvod, proč nebylo namíste žádosti o odročení jednání vyhovět. Soud uzavírá, že městský úřad správně poukázal na to, že kolizi jednání lze řešit substitucí, a žádost o odročení jednání navíc nebyla podána bez zbytečného odkladu po zjištění tvrzeného důvodu pro odročení, tudíž městský úřad postupoval správně, když této žádosti nevyhověl. Příslušné žalobní námitky proto nejsou důvodné.
26. Poté se soud zabýval námitkou, že městský úřad nevyhověl návrhu na provedení výslechu žalobce, čímž mu odňal možnost se k věci osobně vyjádřit. V této souvislosti soud především připomíná, že výslech účastníka řízení není určen k tomu, aby při něm účastník uváděl svá tvrzení o rozhodujících skutečnostech, ani aby se touto formou vyjadřoval k Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jiným provedeným důkazům. K tomu slouží primárně podání, návrhy a jiné procesní úkony účastníka řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2014, č. j. 6 As 147/2013-29). Soud dále upozorňuje na to, že žalobci během celého správního řízení nic nebránilo v tom, aby se k věci osobně vyjádřil, ať již písemnou formou, nebo ústně při jednání. Skutečnost, že se žalobce bez náležité omluvy k jednání konanému dne 3. 9. 2019, jde výhradně k jeho tíži. Tvrzení žalobce právního zástupce, že se žalobce omlouvá z důvodu pracovního vytížení, totiž rozhodně nepředstavuje náležitou omluvu, neboť zmíněný důvod omluvy nebyl nijak doložen. Shodně argumentoval ve svém rozhodnutí též městský úřad, a proto soud nepřisvědčil žalobcově námitce, že svůj postup neodůvodnil. Lze tedy uzavřít, že žalobce se o možnost osobního přednesu svého vyjádření při ústním jednání připravil sám tím, že se k jednání bez náležité omluvy nedostavil. Za dané situace nebyl městský úřad podle názoru soudu povinen nařizovat další jednání; taková povinnost mu nevyplývá ani z žalobcem zmiňované zásady vstřícnosti upravené v § 4 odst. 1 správního řádu. Vzhledem k tomu, že žalobce mohl své vyjádření k věci uplatnit kdykoli, vyhodnotil soud i tuto žalobní námitku jako zcela nedůvodnou a dodává, že správní orgány žalobci řádně umožnily uplatňovat jeho práva.

27. Dále se soud zaměřil na námitku, že v daném případě absentoval materiální znak přestupku řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění i přestupku užití vozidla bez platného osvědčení technické kontroly. Soud předesílá, že mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobce ke dni 27. 5. 2019 nebyl držitelem řidičského oprávnění (bylo mu navraceno až později) a že žalobcem řízené vozidlo k tomuto datu nemělo platnou technickou prohlídku (její platnost skončila 3. 5. 2019, následná technická prohlídka byla provedena až dne 11. 6. 2019).
28. Z § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu plyne, že *„[f]yzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí motorové vozidlo a v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) není držitelem příslušného řidičského oprávnění.“* Podle § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu přitom platí, že *„[ř]ídit motorové vozidlo může pouze osoba, která je držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu motorových vozidel (dále jen ‚skupina vozidel‘) uděleného Českou republikou, státem, který je členským státem Evropské unie nebo smluvní stranou Dohody o Evropském hospodářském prostoru (dále jen ‚jiný členský stát‘), nebo jiným státem podle mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána a která upravuje oblast silničního provozu.“*
29. K problematice materiální stránky přestupku se nejednou vyjádřil Nejvyšší správní soud, který uvedl, že pro trestnost jednání, které naplňuje formální znaky přestupku, musí být tedy naplněna i jeho materiální stránka. Za přestupek je považováno takové zaviněné jednání fyzických osob, které naplňuje formální znaky stanovené v zákoně, přičemž jde o takové zaviněné jednání, které porušuje či ohrožuje zájem společnosti být i v nepatrné míře. Lze tedy vycházet z předpokladu, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Tento předpoklad by však nenastal za situace, kdy se k jednání, které naplnilo formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. V takovém případě by nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku, a jednání by tak nemohlo být za přestupek označeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, publ. pod č. 2011/2010 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze

dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011-52). Tuto judikaturu považuje zdejší soud za příslušnou a plně aplikovatelnou i v projednávané věci.

30. S ohledem na práve uvedené jsou správní orgány povinny zkoumat, zda lze určité jednání označit za přestupek a zda došlo k naplnění nejen formálního, nýbrž i materiálního znaku přestupku. Za přestupek je považováno zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti, přičemž práve v porušení nebo ohrožení zájmu společnosti lze spatřovat materiální stránku přestupku. Soud zdůrazňuje, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu vytýkaných přestupků ve všech jejich znacích, přičemž nebyly přítomny významné okolnosti, které by vyloučily, aby byl žalobcovým jednáním porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti.
31. Materiální stránkou přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu, za který lze uložit pokutu v rozmezí 25 000 Kč až 50 000 Kč [srov. § 125c odst. 5 písm. a) téhož zákona] a zákaz činnosti od jednoho roku do dvou let [srov. § 125c odst. 6 písm. a) téhož zákona], se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 8. 1. 2013, č. j. 3 As 42/2012-35, ve kterém uvedl, že „... oprávnění k řízení motorového vozidla (...) stěžovatel při silniční kontrole neměl, protože mu jej magistrát nevrátil. I kdyby měl dostatek řidičských zkušeností a všechny ostatní podmínky splňoval, zákonnému požadavku by přesto nedostál, protože zákon opravňuje k řízení motorových vozidel pouze ty osoby, které jsou držiteli řidičského oprávnění. Tato striktní konstrukce zákona obecně chrání společnost před osobami, které nemají dostatečné schopnosti a předpoklady pro řízení motorových vozidel a mohou být hrozbou pro bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. (...) Řízení vozidla bez řidičského oprávnění vždy spadá do kategorie nebezpečného a nezodpovědného chování lidí v silničním provozu. Z daného rozpětí sankcí tedy logicky vyplývá, že zákonodárce nepovažoval žádný případ jízdy bez řidičského oprávnění za bagatelní, nýbrž vždy za společensky velmi nebezpečný, a proto také zvolil rozpětí sankcí s vysokou spodní hranicí.“ S tímto názorem, který přesně odpovídá i na situaci žalobce v projednávané věci, se zdejší soud plně ztotožňuje.
32. Obdobně se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011-52, ve kterém konstatoval, že řídí-li osoba motorové vozidlo, aniž podá žádost o navrácení řidičského oprávnění, naplní takovým jednáním formální znaky skutkové podstaty přestupku, stejně jako materiální znak přestupku, ledaže by existovaly zvláštní okolnosti případu natolik snižující nebezpečnost přestupkového jednání, že by materiální znak přestupku zcela vymizel.
33. Žalobce zpochybňoval existenci materiální stránky přestupku s poukazem na to, že blokáce jeho řidičského oprávnění skončila dne 7. 6. 2018, poté absolvoval přezkoušení z odborné způsobilosti i dopravně psychologické vyšetření, obojí před spácháním přestupku, a posléze mu bylo řidičské oprávnění vráceno. Soud především zdůrazňuje, že o navrácení řidičského oprávnění rozhoduje k tomu příslušný správní orgán, který musí vyhodnotit, zda jsou splněny všechny zákonné podmínky, a teprve po ověření jejich splnění rozhodne o navrácení řidičského oprávnění. Tato pravidla jsou jednoznačně stanovena v zákoně o silničním provozu (srov. § 100 odst. 1, 2, 5 a 7 tohoto zákona), přičemž neznalost zákona neomlouvá. Pokud se tedy žalobce mylně domníval, že smí řídit vozidlo toliko po absolvování dopravně psychologického vyšetření a přezkoušení z odborné způsobilosti, jednal v rozporu se zákonem a za takové situace lze jen stěží uvažovat o tom, že by vymizel materiální znak přestupku. Stejně tak soud nepovažuje řízení o navrácení řidičského oprávnění za pouhou formalitu. Žalobce by si zároveň měl uvědomit, že byl

potrestán za řízení motorového vozidla bez platného řidičského oprávnění, nikoli za to, že se nedostavil k příslušnému orgánu požádat o jeho navrácení.

34. Dále je třeba si uvědomit, že skutková podstata přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu nerozlišuje, z jakého důvodu fyzická osoba pozbyla řidičské oprávnění, a pro všechny případy řízení motorového vozidla osobou bez platného řidičského oprávnění jsou stanoveny přísné sankce v podobě pokuty a zákazu řízení motorových vozidel. Soud opakuje, že smyslem těchto ustanovení je ochrana bezpečnosti silničního provozu, kterou mohou osoby řídící motorová vozidla bez platného řidičského oprávnění narušit.
35. Na základě výše uvedeného soud shledal, že v nyní posuzovaném případě nebyly zjištěny zvláštní okolnosti natolik snižující nebezpečnost přestupkového jednání, že by materiální znak přestupku zcela vymizel. Soud naopak konstatuje, že materiální znak přestupku byl žalobcem naplněn bez pochybností, neboť žalobce řídil motorové vozidlo v době, kdy nebyl držitelem řidičského oprávnění, čímž ohrozil zájem na bezpečnosti silničního provozu. Skutečnost, že žalobce splňoval všechny podmínky pro navrácení řidičského oprávnění, přitom nijak nezpochybňuje existenci materiální stránky přestupku, neboť není možné, aby kdokoli svévolně a bez rozhodnutí příslušného správního orgánu usoudil, že odnětí jeho řidičského oprávnění již neplatí, a začal znovu řídit. Předmětná námitka tak není důvodná.
36. Materiální stránka byla podle názoru soudu naplněna i v případě přestupku spočívajícího v užití vozidla bez platného osvědčení technické kontroly.
37. Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu platí, že *„fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.“* Jednou z takových povinností stanovených v hlavě II zákona o silničním provozu je povinnost podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu *„... užit vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem.“* Tímto právním předpisem je zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podmínkách provozu vozidel“). Z § 38 odst. 1 tohoto zákona vyplývá, že *„[p]rovozovatel silničního vozidla nesmí provozovat na pozemních komunikacích vozidlo, a) které je technicky nezpůsobilé k provozu, ... e) jehož technická způsobilost nebyla ověřena pravidelnou technickou prohlídkou provedenou v členském státě, technickou prohlídkou provedenou pro účely zápisu silničního vozidla do registru silničních vozidel nebo technickou prohlídkou jednotlivě dovezeného silničního vozidla nebo u něhož od provedení poslední takové technické prohlídky uplynula lhůta podle § 40; to neplatí, jde-li o silniční vozidlo, u něhož dosud neuplynula lhůta k provedení první pravidelné technické prohlídky.“* Podle § 37 odst. 1 písm. c) zákona o podmínkách provozu vozidel platí, že *„[s]ilniční vozidlo je technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, pokud provozovatel vozidla neprokáže jeho technickou způsobilost k provozu na pozemních komunikacích způsobem stanoveným tímto zákonem.“*
38. Soud připomíná, že žalobce řídil vozidlo v době, kdy uplynula doba platnosti posledního osvědčení o technické způsobilosti, vydaného stanicí technické kontroly, tudíž užil vozidlo nesplňující technické podmínky stanovené § 37 odst. 1 písm. c), § 40 a § 41 zákona

o podmínkách provozu vozidel, čímž porušil § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Ani v tomto případě nelze podle názoru soudu pochybovat o tom, že jednání, které bylo žalobci kladeno za vinu, je po formální stránce jednáním protiprávním, neboť je za přestupek označeno zákonem. Také pro tento přestupek platí, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Tímto zájmem společnosti je v daném případě zajištění bezpečnosti silničního provozu, tedy ochrana života, zdraví a majetku.

39. Žalobce zpochybňoval existenci materiální stránky přestupku s poukazem na to, že technická prohlídka vypršela krátce před spácháním přestupku, přičemž vypršení platnosti technické prohlídky automaticky neznamená, že vozidlo není způsobilé k provozu na pozemních komunikacích, a že vozidlo dne 11. 6. 2019 prošlo technickou kontrolou bez zjištění závady. Směrem k žalobci soud připomíná, že zákon o podmínkách provozu vozidel rozlišuje několik případů, kdy vozidlo nesmí být provozováno; samostatně hovoří o vozidle technicky nezpůsobilém a o vozidle, jehož technická způsobilost nebyla ověřena tak, jak zákon předpokládá. V projednávané věci nebyla žalobci vytýkána technická nezpůsobilost vozidla (či jakékoli zhoršení jeho stavu), ani to, že by jím přímo ohrožoval bezpečnost silničního provozu, nýbrž výhradně absence platného osvědčení technické kontroly. Žalobcův argument, že vypršení platnosti technické prohlídky automaticky neznamená, že vozidlo není způsobilé k provozu na pozemních komunikacích, je proto pro tento případ irelevantní. K žalobcovu tvrzení, že vozidlo dne 11. 6. 2019 prošlo technickou kontrolou bez zjištění závady, soud poznamenává, že z ničeho nevyplývá, že předmětné vozidlo nepodstoupilo před touto kontrolou nějakou opravu, tudíž nelze dovozovat, že jeho stav byl dne 11. 6. 2019 a v den spáchání přestupku totožný.
40. V žalobcem uváděných skutečnostech soud nespatřuje ony judikaturou předvídané významné okolnosti, které by vyloučily, aby byl žalobcovým jednáním porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. Tímto zájmem je především zajištění bezpečnosti silničního provozu, tedy ochrany života, zdraví a majetku. Soud připomíná, že od vypršení platnosti technické prohlídky dne 3. 5. 2019 do spáchání přestupku dne 27. 5. 2019 uplynulo 24 dnů a od spáchání přestupku do nové technické prohlídky dne 11. 6. 2019 uplynulo 15 dnů. Ani jeden z těchto časových úseků není podle názoru soudu natolik zanedbatelný, aby materiální znak přestupku zcela vymizel. Pokud by alespoň jeden z těchto časových úseků dosahoval maximálně několika hodin, bylo by teoreticky možné uvažovat o absenci materiálního znaku přestupku, nicméně taková situace v projednávané věci nenastala.
41. Společenskou škodlivost žalobcova jednání nikterak nesnižuje ani skutečnost, že tímto jednáním neohrozil jiné účastníky silničního provozu. Podle názoru soudu je třeba hodnotit žalobcovo jednání jako společensky škodlivé, neboť bylo výrazem opovrhování pravidly silničního provozu, jejichž účelem je především zajištění bezpečnosti silničního provozu, tedy ochrany života, zdraví a majetku. Žalobce by měl znát své povinnosti i důsledky spojené s jejich neplněním. Soud připomíná, že součástí skutkové podstaty daného přestupku není, aby jednáním přestupce byl skutečně ohrožen něčí život, zdraví či majetek. Postačuje, že jednáním došlo k ohrožení zájmu společnosti, nikoli k ohrožení konkrétních jednotlivců. Působení pravidel silničního provozu má tedy výrazně preventivní charakter. V daném případě nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by vylučovaly naplnění materiálního znaku přestupku ze strany žalobce. S ohledem na výše

uvedené dospěl soud k závěru, že v daném případě došlo k naplnění jak formálního, tak i materiálního znaku daného přestupku. Tato žalobní námitka tak není důvodná.

42. Soud nesdílí ani žalobcův názor, že by technická způsobilost vozidla mohla být prokázána i jinak než zákonem předvídaným způsobem. Žalovaný zcela správně poukázal na to, že technická způsobilost musí být prokázána již při policejní kontrole, nikoli dodatečně. Soud v tomto závěru žalovaného nespatřuje žalobcem namítaný formalismus. Vozidlo totiž musí být podle výše citovaných ustanovení zákona o podmínkách provozu vozidel technicky způsobilé po celou dobu, kdy je provozováno, tj. i v okamžiku policejní kontroly.
43. Žalobcovu námitku, že pokud zákon neumožňoval upustit od potrestání, měl žalovaný řádně posoudit, zda se skutečně jednalo o přestupek a zda stanovený trest odpovídal společenské škodlivosti jednání, považuje soud za nepochopení základních principů správního trestání. Podle názoru soudu totiž možnost upustit od potrestání ani zákonné rozpětí možné sankce nemá žádný vliv na to, že správní orgány musí vždy prokázat, že se jednalo o přestupek, tj. že byly naplněny jeho formální i materiální znaky. Vinu je tedy třeba řádně prokázat vždy bez ohledu na to, zda je možné upustit od potrestání, či nikoli, resp. jak vysoká sankce hrozí. Správní orgány v daném případě řádně zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a zcela správně dospěly k závěru, že se žalobce obou přestupků dopustil. Žalobcova vina tedy byla jednoznačně prokázána a příslušná žalobní námitka není důvodná.
44. K žalobcově poznámce, že měl žalovaný řádně posoudit, zda stanovený trest odpovídal společenské škodlivosti žalobcova jednání, soud konstatuje, že to žalovaný učinil, když v napadeném rozhodnutí mimo jiné poukázal na skutečnost, že žalobci byla uložena sankce (pokuta i zákaz činnosti) uložena v nejnižší možné výši a od správního trestu nebylo možné upustit, tudíž ani nebyl dán prostor pro uplatnění případných skutečností vedoucích ke snížení výše uloženého trestu (srov. poslední odstavec na straně 6 napadeného rozhodnutí). Ani této žalobcově výhradě tak soud nepřisvědčil.
45. Soud nesouhlasí ani s žalobcovým tvrzením, že by správní orgány raději pouštěly na české silnice automobily v tristním stavu, které před necelými dvěma lety s odřenými ušima prošly technickou kontrolou, než automobily bez jakékoli závady, kterým bohužel technická prohlídka vypršela před dvěma týdny. Toto tvrzení podle názoru soudu představuje čistě demagogické překrucování argumentace správních orgánů a podsouvá jim závěry, které nikdy nevyslovily.
46. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
47. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 9. srpna 2022

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
samosoudce